

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **E. T.**, zast. JUDr. Alešem Vídenským, advokátem, se sídlem Sokolská třída 22, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 10. 2008, č. j. 18 Cad 52/2008 - 139,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 11. 2005, č. X, odňala žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žalobkyni od 14. 11. 2005 částečný invalidní důchod podle § 56 odst. 1 písm. a) zák. č. 155/1995 Sb. s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava – město, ze dne 3. 10. 2005 již žalobkyně není částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 30 %. V odůvodnění rozhodnutí se žalovaná vyjadřovala k námitkám žalobkyně vzneseným v podání ze dne 4. 10. 2005 a 10. 10. 2005. Uvedla mimo jiné, že v otázce data zániku částečné invalidity vycházel lékař OSSZ z lékařského nálezu MUDr. Č. ze dne 14. 6. 2005. Pokud jde o změnu zdravotního stavu, vycházela žalovaná rovněž z uvedeného nálezu s tím, že došlo k jednoznačnému zlepšení ve srovnání s klinickým stadiem uváděným v době zjišťovací prohlídky dne 20. 11. 2003 (žilní nedostatečnost III. stadia vpravo a II. stadia vlevo).

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 25. 1. 2007, č. j. 18 Cad 6/2006 – 69, zamítl. Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 2. 2008, č. j. 4 Ads 59/2007 – 111, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve shora označeném rozsudku zpochybnil přesvědčivost posudkových závěrů uvedených

v posudcích posudkových komisí, a to objasnění zániku částečné invalidity a míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované. Poukázal v této souvislosti i na to, že ke dni 10. 11. 2005 trpěla žalobkyně dalšími jedenácti závažnými chorobami a pozastavil se nad tím, že dne 20. 11. 2003 byl pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti posouzen 35 %, dne 3. 10. 2005 již jen 30 % a ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí rovněž 30 %. Poukázal v této souvislosti rovněž na obsah znaleckého posudku MUDr. Š. Zavázal krajský soud k tomu, aby vyžádal doplňující posudek od posudkové komise MPSV v Hradci Králové, a pokud by nepřesvědčivost dosud provedených závěrů nebyla odstraněna, aby vyžádal znalecký posudek Institutu pro postgraduální vzdělávání lékařů v Praze.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 2. 10. 2008, č. j. 18 Cad 52/2008 – 139, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V rozsudku vycházel z dosud provedených důkazů a z doplňujícího posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové ze dne 22. 7. 2008. Konstatoval, že posudková komise opětovně uvedla, že z dobových nálezů vyplývá, že se jedná o stav po recidivujících tromboflebitidách vpravo, a že v této době ani v předchozím období nebyly zjištěny recidivující bércové vředy, a přiznání částečné invalidity považuje za posudkový omyl a nadhodnocení zdravotního stavu. K závěrům znalce MUDr. Š. posudková komise uvedla, že z dostupných angiologických a kožních nálezů, které jsou uvedeny v prvoposudku ze dne 22. 11. 2006, vyplývá, že k datu vydání napadeného rozhodnutí se jednalo o chronickou flebotrombózu pravého bérce a chronickou žilní insuficienci bilatelárně – klinicky II. stádium. Pokud jde o nález MUDr. Č. ze dne 8. 12. 2005, posudková komise zdůraznila, že se jedná o nález po datu vydání napadeného rozhodnutí, avšak při zohlednění tohoto nálezu vyhodnotila nadále zdravotní stav žalobkyně jako neodpovídající částečné invaliditě vzhledem k tomu, že na pravé dolní končetině v předchozím období chronická žilní nedostatečnost oscilovala mezi II. a III. stupněm a na levé dolní končetině mezi I. a II. stupněm, klinické stadium II. Posudková komise tedy setrvala na svých dosavadních posudkových závěrech o tom, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně činila ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 30. 11. 2005, podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kapitoly IX. oddílu B, položky 7.2 – celkem 30 %. Krajský soud poté neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že by se posudkové orgány dopustily porušení procesních předpisů, a že by okresní správa sociálního zabezpečení iniciovala provedení mimořádné kontrolní lékařské prohlídky dne 3. 10. 2005. V této souvislosti poukázal na ustanovení § 8 zák. č. 582/1991 Sb., které uskutečnění kontrolních lékařských prohlídek svěřuje okresním spráвам sociálního zabezpečení, a z něhož nevyplývalo, že tyto správy byly při stanovení kontrolních lékařských prohlídek termínově omezovány. Soud dospěl k závěru, že žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí nespĺňovala zákonné podmínky částečné invalidity, a proto jí částečný invalidní důchod nenáležel. Konstatoval, že žalovaná nepochybila, pokud napadeným rozhodnutím žalobkyni částečný invalidní důchod odňala.

Proti tomuto rozsudku podala včas kasační stížnost žalobkyně (dále též jen stěžovatelka), a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítala, že již ze žaloby vyplynulo, že byla napadena především procesní stránka vydání napadeného rozhodnutí, i když i po zdravotní stránce je přesvědčena o neoprávněnosti odnětí částečného invalidního důchodu. Protože soud nijak neprověřoval procesní stránku vydání napadeného rozhodnutí, spatřovala v tom nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. V této souvislosti poukázala na usnesení a rozsudky Vrchního soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu.

Namítala dále, že ve správním řízení při vydání napadeného rozhodnutí byl porušován správní řád. Poukazovala na to, že soud připustil, aby i posudkové komise MPSV přednostně

hodnotily jiné než napadené rozhodnutí, což zásadním způsobem ovlivnilo závěry soudu. Pozastavovala se nad tím, že přes jasné stanovisko Nejvyššího správního soudu krajský soud připustil, aby v doplňujícím posudku chyběly některé pasáže.

Stěžovatelka dále uvedla, že se soud nevěnoval přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a v této souvislosti poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 – 78. Dále brojila proti tomu, že soud vycházel pouze z posudků posudkových komisí MPSV, jejichž závěry byly zpochybněny. Konstatovala, že soudce při jednání 2. 10. 2008 opakoval své stanovisko, v němž připustil invalidní stav žalobkyně, přesto však žalobu zamítl. Uvedla dále, že aby posudkové komise nemusely měnit svá stanoviska, raději setrvávají na svých tvrzeních o posudkovém omylu v roce 2003, než aby objektivně hodnotily dokumentovaný reálný stav v době napadeného rozhodnutí.

Uvedla rovněž, že z odůvodnění rozsudku vyplynulo, že pro soud je dominantním podkladem doplňující posudek Posudkové komise v Hradci Králové. Tím se podle jejího názoru soud dopustil pochybení, neboť posudková komise naprosto ignorovala podklady, které jí žalobkyně adresovala 11. 5. 2008, a navíc soud se dopustil pochybení i proto, že ponechal u tohoto posudku bez povšimnutí absenci odpovědí na výtky Nejvyššího správního soudu (např. souběh nemocí). Dále namítala, že soud nereagoval na podání ze dne 8. 9. 2008 a dále se nezabýval realizací posudku Institutu pro postgraduální vzdělávání lékařů v Praze. Stěžovatelka uvedla, že stejně jako krajský soud, nepožaduje realizaci takového posudku, protože všechna provedená vyšetření, posudky a podklady považuje za úplné a přesvědčivé v její prospěch. Pozastavovala se především nad tím, proč za této situace soud rozhodl v její neprospěch. Upřesnila, že se sice vypracování posudku Institutu nebrání, ale považuje ho za nadbytečný v tom smyslu, že každé podobné vyšetření před komisemi jí přineslo především psychické utrpení, protože je pro ni ponižující postavení občana, kterému posudková komise dává najevo svou nadřazenost. Dlouholetou těžkou prací přišla o zdraví, a v důsledku toho i o práci, ale práva a spravedlnosti se dovolává marně. Žádala, aby Nejvyšší správní soud věnoval pozornost řízení následujícímu po vydání zrušujícího rozsudku a především dvěma podáními ze dne 11. 5. 2008 a 8. 9. 2008. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení ve vyjádření ze dne 22. 12. 2008 uvedla, že souhlasí s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uvedeném v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatelka podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,

popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal.

Stěžovatelka se v kasační stížnosti dovolává toho, že již ze žaloby jednoznačně vyplynulo, že byla napadena procesní stránka vydání napadeného rozhodnutí, a to s poukazem na to, že ve správním řízení byl porušen zákon hned několikrát, což ovlivnilo zákonnost rozhodnutí žalované, a dále, že krajský soud připustil, aby i v dalším řízení byl bez povšimnutí porušován správní řád.

Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že již v předchozím rozsudku nastínil některé aspekty posuzování zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občanů v řízení o dávkách důchodového pojištění a v přezkumném soudním řízení, nicméně má za to, že je třeba zdůraznit, že řízení o dávkách důchodového pojištění je od 1. 1. 1992 upraveno zákonem č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Obecné předpisy o správním řízení platí pro řízení ve věcech důchodového pojištění jen tehdy, pokud zákon č. 582/1991 Sb. nestanoví jinak (viz § 108 tohoto zákona).

Řízení se zahajuje podle § 81 odst. 1 téhož zákona na základě písemné žádosti, přičemž posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti občanů náleží do působnosti okresních správ sociálního zabezpečení. Podle § 8 odst. 1 písm. a) zák. č. 582/1991 Sb. posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů ve věcech sociálního zabezpečení okresní správy sociálního zabezpečení při zjišťovacích a kontrolních lékařských prohlídkách; za tím účelem svými lékaři posuzují plnou invaliditu nebo částečnou invaliditu, přitom se řídí vyhláškou č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení. Podle § 6 odst. 4 písm. j) zák. č. 582/1991 Sb., okresní správy sociálního zabezpečení opatřují a předkládají podklady pro rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o dávkách důchodového pojištění. Podle § 5 písm. a) č. 1 téhož zákona, Česká správa sociálního zabezpečení rozhoduje o dávkách důchodového pojištění, pokud není v tomto zákoně stanoveno, že o nich rozhoduje jiný orgán sociálního zabezpečení, a zařizuje výplaty těchto dávek. Do 31. 12. 2005 sice platilo, že pro vydávání posudků podle § 8 odst. 1 se přiměřeně použijí ustanovení obecných předpisů o správním řízení, avšak ustanovení § 8 odst. 9 bylo k 1. 1. 2006 zrušeno.

Pro účely přezkumného soudního řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise (§ 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb.). Od 1. 1. 2006 se na postup posudkových komisí při podávání posudků podle § 4 odst. 2 nevztahuje správní řád, s výjimkou základních pravidel činnosti správních orgánů a ustanovení o vyloučení z projednávání věci.

Úpravu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. neshledal Ústavní soud protiústavní. V nálezu II. ÚS 92/95 ze dne 1. 11. 1995 Ústavní soud poukázal na tehdy platná ustanovení § 250g o. s. ř. i § 246c o. s. ř., která umožňovala aplikaci zásady skutečného stavu věci prováděním i jiných důkazů, a dále na složení komisí upravené v § 3 vyhl. č. 182/1991 Sb.

Jak již bylo uvedeno v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu, z obsahu posudkové dokumentace vyplynulo, že stěžovatelka podala žádost o plný invalidní důchod dne 25. 8. 2003. V záznamu o jednání OSSZ Ostrava – město ze dne 20. 11. 2003 je uvedeno, že stěžovatelka byla uznána částečně invalidní od 28. 8. 2003 podle § 44 odst. 1

zák. č. 155/1995 Sb. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., podle kapitoly IX., oddílu B položky 7.3 písm. a) na 30 %. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu byla míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti zvýšena podle § 6 odst. 4 vyhlášky o dalších 5 %, na celkových 35 %. Datum kontrolní lékařské prohlídky bylo stanoveno na 1. 11. 2004. Rozhodnutím žalované ze dne 21. 1. 2004 byl stěžovatelce přiznán od 28. 8. 2003 částečný invalidní důchod ve výši 4314 Kč měsíčně.

Proti výše označenému rozhodnutí žalované podala stěžovatelka žalobu a věc byla vedena u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 19 Cad 42/2004. V žalobě zpochybňovala datum vzniku částečné invalidity a dovolávala se jejího dřívějšího vzniku. Ve věci byl vypracován posudek Posudkové komis MPSV ČR – pracoviště v Ostravě, ze dne 11. 2. 2005. V tomto posudku dospěla posudková komise k závěru, že stěžovatelka nebyla plně ani částečně invalidní. Konstatovala, že lékař OSSZ při svém posouzení dne 20. 11. 2003 se dopustil posudkového omylu. Nadhodnotil zdravotní postižení posuzované, když žilní nedostatečnost dolních končetin zařadil pod položku 7.3 písm. a), a to za situace, kdy klinické stadium III. prokázáno nebylo. Vzhledem k tomu, že posudková komise dospěla k závěru, že se o částečnou invaliditu u posuzované nejednalo a nejedná, nepřezkoumávala datum vzniku částečné invalidity, jak je posudkový lékař OSSZ při svém jednání stanovil a toto datum ve svém posudku samostatně nezdůvodnil. Usnesením ze dne 13. 4. 2005, č. j. 19 Cad 42/2004 – 54, bylo řízení zastaveno pro zpětvzetí žaloby.

Podle záznamu o jednání OSSZ v Ostravě ze dne 3. 10. 2005, kdy proběhla kontrola částečné invalidity, byl pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanoven podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kapitoly IX., oddílu B, položky 7.2 na 25 %. Vzhledem k dalšímu postižení byl pokles zvýšen o 5 %, na celkových 30 %. Bylo uzavřeno, že stěžovatelka již není plně ani částečně invalidní. Nato bylo vydáno nyní přezkoumávané rozhodnutí.

Z výše uvedeného plyne, že v případě stěžovatelky bylo postupováno v souladu s jednotlivými ustanoveními zákona č. 582/1991 Sb. Nejvyšší správní soud tedy stejně jako krajský soud neshledal procesní pochybení ani ze strany okresní správy sociálního zabezpečení ani ze strany České správy sociálního zabezpečení. K tomu nutno dodat, že záznam o jednání OSSZ v Ostravě ze dne 3. 10. 2005, byl podkladem pro Českou správu sociálního zabezpečení, a na základě závěru tam uvedenému o tom, že stěžovatelka již není ani částečně invalidní, bylo vydáno rozhodnutí o odnětí dávky ze dne 10. 11. 2005.

Pokud jde o samotné rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 11. 2005, č. X, nesdílí Nejvyšší správní soud názor stěžovatelky o tom, že toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost. Naopak, ve srovnání s jinými rozhodnutími žalované České správy sociálního zabezpečení o dávkách podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, je rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2005 odůvodněno spíše nadstandardně.

Jak již bylo uvedeno v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu, předmětem přezkumného soudního řízení bylo rozhodnutí žalované o odnětí dávky podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. Znovu je nutno zdůraznit, že soudy rozhodující ve správním soudnictví nemají odborné lékařské znalosti, a nemohou proto samy posoudit, zda stěžovatelka byla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí částečně invalidní podle § 44 zák. č. 155/1995 Sb., či nikoliv. Přítom existence částečné invalidity je základním předpokladem pro úvahu o dalším trvání nároku na částečný invalidní důchod. Tím spíše vystupuje do popředí význam posudků Posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí vypracovávaných

podle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb. Nutno ovšem zdůraznit, že tyto posudky Posudkových komisí MPSV, které berou soudy za podklad svých rozhodnutí, nejsou realizovány v řízení před žalovanou, tedy do vydání rozhodnutí o dávce, ale až v přezkumném soudním řízení. Za této situace soudy nemohou podle dosavadní právní úpravy zrušit rozhodnutí žalované například pro nedostatečné objasnění zdravotního stavu pojištěnců, neboť žalovaná je v podstatě vázána závěrem uvedeným v posudku (záznamu o jednání) okresní správy sociálního zabezpečení a jinou možnost (narozdíl od soudů), jak posoudit plnou či částečnou invaliditu pojištěnců nemá. Soudy proto musí dbát na úplnost, objektivitu a přesvědčivost posudků posudkových komisí tak, aby z jejich posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě mohly při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí o dávce vycházet.

Předmětem tohoto přezkumného řízení byla zákonnost rozhodnutí žalované o odnětí dávky částečného invalidního důchodu. Úsilí soudů se tedy zaměřilo na zjišťování otázky, zda stěžovatelka byla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí částečně invalidní podle § 44 zákona č. 155/1995 Sb., nebo zda částečná invalidita k tomuto dni zanikla. Skutečnost, že podle dosavadní judikatury má být zdůvodněn zánik částečné invalidity, ještě neznamená, že pokud je v napadeném rozhodnutí žalované uveden jiný důvod zániku částečné invalidity, než je posléze zjištěn z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, že takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost. Ostatně konkrétně v této věci nebyl zánik částečné invalidity odůvodněn v záznamu o jednání OSSZ v Ostravě ze dne 3. 10. 2005 vůbec, bylo pouze konstatováno, že stav je dlouhodobě neměnný a nedochází ke zhoršení objektivního nálezu. Uvedla-li tedy žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že z nálezu ze dne 14. 6. 2005 konstatujícím II. stadium chronické žilní insuficience na obou dolních končetinách, vyplývá jednoznačné zlepšení ve srovnání s klinickým stádiem uváděným v době zjišťovací prohlídky dne 20. 11. 2003, nelze jenom z tohoto důvodu považovat její rozhodnutí za nepřezkoumatelné, a to zejména se zřetelem k tomu, že důvod zániku částečné invalidity byl zjištěn a odůvodňován až v posudcích Posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě a v Hradci Králové, které byly vypracovány teprve v přezkumném soudním řízení. Jiný postup by představoval podle názoru Nejvyššího správního soudu formalismus v posuzování, a to právě z toho důvodu, že stěžejní důkaz je v řízení o dávkách podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem prováděn až v řízení před krajskými soudy.

Nejvyšší správní soud tedy námitky stěžovatelky vytykající porušení procesních předpisů, které ovšem nikterak blíže nespécifikovala, a směřující proti napadenému rozhodnutí žalované, neshledal důvodnými.

Zbývalo tedy posoudit, zda krajský soud postupoval v souladu se závazným pokynem uvedeným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud uvedenému pokynu dostal, neboť vyžádal doplňující posudek od Posudkové komise MPSV v Hradci Králové, která tento obsáhlý posudek zpracovala dne 22. 7. 2008. Se zřetelem k tomu, že doplňující posudek byl doručen zmocněnci stěžovatelky dne 11. 8. 2008 a jeho obsah převzal krajský soud do odůvodnění napadeného rozsudku, omezuje se Nejvyšší správní soud na konstatování, že posudková komise se již ke všem dosud sporným otázkám vyjádřila vyčerpávajícím způsobem. Zaměřila se na vysvětlení, v čem spatřuje posudkový omyl při uznání částečné invalidity stěžovatelky v roce 2003, a proč hodnotí zdravotní postižení stěžovatelky jinak než znalec MUDr. Š. Posudková komise obsáhle odůvodnila diagnostický stav a míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Stěžovatelce lze sice přisvědčit v tom, že se posudková komise blížeji nevyjádřila k souběhu onemocnění, ale za situace, kdy přesvědčivě odůvodnila podřazení rozhodujícího zdravotního postižení pod položku 7.2, oddílu B, kapitoly IX. přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995

Sb., a setrvala na závěru, že i při zohlednění nálezu MUDr. Č. ze dne 8. 12. 2005 (po vydání napadeného rozhodnutí) by nehodnotila zdravotní postižení stěžovatelky jako odpovídající částečnému invalidnímu důchodu, není tímto nedostatkem posouzení ovlivněna celková způsobilost posudku být podkladem pro posouzení přezkoumávaného rozhodnutí.

Nelze souhlasit se stěžovatelkou, že soud připustil, aby posudkové komise hodnotily jiné než napadené rozhodnutí. Jestliže se přesvědčivost posudkových závěrů hodnotí i podle odůvodnění zániku částečné či plné invalidity, a jsou-li za důvody zániku částečné invalidity považovány zlepšení zdravotního stavu či jeho stabilizace nebo posudkový omyl při dřívějším uznání dávky, pak musí posudková komise vysvětlit, v čem případný posudkový omyl spatřuje. Nejde tedy o hodnocení jiného rozhodnutí, ale o hodnocení dřívějšího postupu posudkových orgánů, který ovšem samozřejmě ovlivňuje posouzení zdravotního stavu ke dni vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí.

Ze skutečnosti, že Posudkové komise MPSV v Ostravě a v Hradci Králové posoudily míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly IX., oddílu B pol. 7.2 (rozpětí 15 až 25 %) – 25 % a poté zvýšily podle § 6 odst. 4 cit. vyhlášky o dalších 5 %, na celkových 30 %, bylo lze dovodit, že se jedná o případ hraniční. Proto Nejvyšší správní soud vyvinul úsilí k tomu, aby zásadní posudkové závěry byly úplně a přesvědčivě odůvodněny. Při posuzování věci však vycházel i ze stanoviska stěžovatelky, která uvedla, že se sice nebrání posudku Institutu pro postgraduální vzdělávání lékařů v Praze, nicméně jeho realizaci považuje za nadbytečnou. Za situace, kdy rozhodující posudkové závěry byly již přesvědčivě odůvodněny, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky směřující proti posouzení merita věci, není důvodná. Postupoval proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. a kasační stížnost zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka nebyla s kasační stížností úspěšná a žalovanému správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 1, 2 a § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu